

בית הדין הצבאי המחוזי

מחוז שיפוטי ז"י

סא"ל מאיר ויגיסר - שופט

בפני:

המבקש: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, קמ"ש חרות לוי, סרן ליאור עייש)

נגד

המשיב: ח/ XXX טוראי א' כ' (ע"י ב"כ, עו"ד ניר יסלוביץ)

החלטה

1. בפניי בקשת התביעה הצבאית להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים. ההגנה התנגדה לבקשה וטענה כנגד עוצמתן של הראיות. לשיטתה, נוכח חלוף הזמן וחולשת הראיות, ניתן להסתפק בחלופת מעצר. בהתאם להוראות הדין, אבחן תחילה את התשתית הראייתית ולאחר מכן אדון בעילות המעצר ובאפשרות להסתפק בחלופת מעצר. לפני הכל, אפרט את המיוחס לנאשם בכתבי האישום שהוגשו בעניינו.

2. נגד הנאשם הוגש ביום 5/11/18 כתב אישום **מתוקן**, ובו אחד עשר פרטי אישום. כתב האישום המתוקן, הוא למעשה פרי איחודם של שני כתבי האישום שהוגשו נגד הנאשם בשני התיקים שנפתחו בעניינו בבית הדין. למען הנוחות, אפרט להלן את המיוחס לנאשם בכתבי האישום המקוריים שהוגשו בעניינו בטרם האיחוד. כתב האישום **הראשון**, הוגש בתחילה בגין אירועי תקיפה מינית שהתרחשו בבסיס פלמ"חים ובבסיס טירונים ניצנים ואילו כתב האישום **השני**, הוגש לאחר כחודשיים ומחצה, כאשר הוגשה תלונה נוספת בגין אירוע אינוס שהתרחש בבסיס טירונים ניצנים.

3. **כתב האישום הראשון** הוגש ביום 19/7/18 והוא מייחס לנאשם שלוש עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ושתי עבירות של הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

האירוע שבפרט האישום **הראשון**, התרחש ביום 6/2/18 במטבח של בסיס פלמ"חים, יחידה XXX. נטען כי הנאשם נגע בכפתור חולצתה של טור ש', בעת

שהיא שטפה כלים, במסגרת תורנות, ובהמשך נצמד אליה מאחור וחיבק אותה תוך שהניח את ידיו על בטנה מתחת לזרועותיה. לאחר שטור' ש' ביקשה מהנאשם לזוז, הוא ענה: "מה את מזיזה אותי, אני רוצה להרגיש את התחת שלך".

האירוע שבפרטי האישום השני והשלישי, התרחש בסוף שנת 2017. הנאשם שכב על הספה במועדון החוגרים ביחידה XXX ורב"ט ג' ישבה על אותה ספה. הנאשם הציע לה מספר פעמים לשכב איתו ושאל אותה אם היא בתולה, אך היא סירבה להצעותיו. בהמשך, כשנותרו השניים לבדם במועדון ליטף הנאשם את חלקה הפנימי של ירכה השמאלית וחזר על הצעתו אך היא סירבה והלכה מהמועדון.

לפי פרט האישום הרביעי, במועדים שאינם בידיעת התביעה, במטבחון יחידה XXX, אמר הנאשם לרב"ט א' י', ששירתה ביחידה בתור רל"שית: "הייתי אונס אותך", וזאת בשתי הזדמנויות שונות.

בפרט האישום החמישי נטען, כי לאחר שהנאשם הועבר לשרת במטבח של בסיס הטירונים ניצנים, עובר לתאריך 13/5/18, תפס הנאשם בישבנה של רב"ט ש', אשר שטפה כלים במטבח במסגרת תורנות מטבח בפיקוחו של הנאשם, הצמידה אל גופו ונישק אותה על שפתיה ללא הסכמתה.

4. כתב האישום השני מפרט את אירוע האיננוס והוא הבסיס העיקרי לבקשת התביעה למעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. כתב האישום השני הוגש נגד הנאשם ביום 3/10/18 והוא מייחס לנאשם עבירות של הטרדה מינית (שני פרטי אישום), מעשה מגונה, אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

מדובר באירוע שהחל ביום 5/5/18 בשעה 02:15 לפנות בוקר במרפאה שבבסיס הטירונים ניצנים. הנאשם שלח אל טור' א' ז' (להלן אתייחס אליה כאל המתלוננת), חובשת בבט"ר ניצנים עמה יש לו היכרות מוקדמת בזכות שירותם המשותף בבסיס, הודעה בה הזמין אותה למועדון המרפאה. עם הגעתה של המתלוננת הזמינה הנאשם לשבת לידו על הספה והיא התיישבה על ידו. בשלב מסוים, הציע לה הנאשם לשכב עמו. המתלוננת השיבה שהיא אינה מעוניינת בכך, שהיא בתולה ושלנאשם יש חברה. הנאשם שב על הצעתו פעמיים נוספות והיא שבה וסירבה להצעותיו. לאחר האמור, הניח הנאשם את ידו על עורפה של המתלוננת קירב את ראשה לכיוונו ונישק על שפתיה ללא הסכמתה. בתגובה, היא דחפה את הנאשם ממנה, אמרה לו שזה לא מצחיק אותה וביקשה ממנו לשכוח שזה קרה.

בהמשך, נכנסה המתלוננת לחדר החובשות, סגרה אחריה את הדלת ונשכבה לישון במיטה. כדקה לאחר מכן, נכנס אחריה הנאשם לחדר והתיישב לצידה על המיטה, כאשר היא שוכבת על גבה. הנאשם המשיך לנסות לשכנע את המתלוננת לקיים עמו מגע מיני, אך היא השיבה שהיא רוצה ללכת לישון ושהוא לא אמור להימצא במקום. למרות האמור, הנאשם רכן מעליה, תפס את פרקי כפות ידיה בשתי ידיו, הצמידן למיטה ואמר לה: "איתך זה הולך רק באלימות". המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו והבהירה לו: "אני באמת לא רוצה, תעזוב אותי". למרות התנגדותה, הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתוניה, הניח את ידו על חזה והצמידה למיטה ואז החדיר שתיים או שלוש מאצבעות ידו לאיבר מינה שלא בהסכמתה. הנאשם המשיך להחדיר את אצבעותיו לאבר מינה של המתלוננת, ולהוציאן לסירוגין, מספר פעמים, ללא הסכמתה. לאחר זמן מה, הוציא הנאשם את אצבעותיו מאיבר מינה של המתלוננת ואמר לה שהיא יכולה להיות רגועה כי אינה בתולה עוד, ושהם יכולים כעת לקיים יחסי מין. לאחר מכן, המתלוננת החלה לבכות וביקשה מן הנאשם לחדול ממעשיו, אולם הוא ליטף ותפס בשדיה מעל לחולצתה, תפס שוב בפרקי כפות ידיה, הצמידן למיטה משני צדי ראשה ונשק על שפתיה ללא הסכמתה. הוא ניסה לפשוט ממנה את חולצתה אך היא סלקה את ידו וביקשה שיעזוב אותה. בשלב הזה, קם הנאשם מן המיטה. הנאשם שלח את ידו על מנת לפתוח את מכנסיו וביקש מהמתלוננת לעשות בו מעשה מיני, אך היא שבה וסירבה והוא עזב את החדר. למחרת, כאשר המתין לבירור מחוץ למשרדה של מפקדת הבסיס והמתלוננת עמדה גם היא מחוץ למשרד, אמר לה הנאשם: "תשמרי את מה שהיה בינינו - בינינו", במטרה שלא תגיש תלונה.

ראיות לכאורה

5. בעת בחינת שאלת קיומן של ראיות לכאורה יש לבדוק האם הראיות "הגולמיות" הקיימות בתיק הן כאלה "אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל - יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133, 147 (1996)). זאת ועוד, על השופט לבחון "אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם אך פונקציה של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן להם, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה".

6. טורי' אי' ז', המתלוננת באירוע האונס שבכתב האישום השני, פרטה כי הנאשם היה "חבר ממש טוב" שלה. הם הגיעו לבסיס ביחד ונהגו לשבת יחדיו. הנאשם שרת בתפקיד טבח וזו הייתה השבת הראשונה שהיא נשארה בבסיס. לדבריה, תחילתו של האירוע, בין שישי לשבת, בשעה 01:30, תאריך 5/5/18, בעת ששהתה בחדר השינה של הבנות במרפאת בסיס טירונים ניצנים. המתלוננת מתארת שיצאה מהחדר לפי בקשתו של הנאשם. היא הריחה ריח של ג'וינט שדבק בו. הנאשם הציע לה לשבת לידו, ובהמשך נהייה ישיר והציע לה לשכב עמו. המתלוננת השיבה: "לא יקרה הלאה", אך הוא חזר על הצעתו מספר פעמים. המתלוננת השיבה לו "חלאס לא רוצה". לדבריה, הוא ניסה לנשק אותה אך היא התנגדה לכך, אמרה לו לילה טוב והלכה לחדר השינה של החובשות במרפאה. הנאשם נכנס אחריה לחדר, כאשר הוא "נראה חדור מטרף".

7. בהמשך גבית ההודעה, פרטה המתלוננת את פרטי האירוע, כמפורט בכתב האישום. התייחסותה הייתה **מפורטת, קוהרנטית ועניינית** וניכר מההודעה שהיא **זכרה היטב** את הפרטים. באשר לאירועים שהתרחשו לאחר שנכנסה למיטתה, פרטה כדלקמן:

"הוא נשכב מעליי, הוריד לי את המכנס, הוא הצליח להוריד לי את המכנס, וגם את התחתונים. לשאלתך, לבשתי פיג'מה. הפיג'מה הייתה של מיקי מאוס, המכנס היה מכנס 3/4 וחולצה קצרה. הוא הוריד לי את המכנס התחתון לגמרי. לשאלתך, אני לא זוכרת בדיוק אבל אם אני לא טועה זה היה תחתון תחרה שחור. הסיטואציה הייתה שאני שכבתי על הגב, הוא לידי אבל עליי, כאילו יושב ומסתובב אליי, הוא רכן מעליי והוריד עם יד אחת את המכנס ואת התחתון, זה היה עם יד שמאל. כשזה קרה לקח לי כמה שניות להגיב, אמרתי לו די אני באמת לא רוצה, הוא כל שניה אמר 'טוב די אני הולך' ואז חזר עד שהתחלתי לבכות. כל שנייה אמר 'ואי איך את מבאסת אותי יכל להיות לנו כף' ואז ממשיך, 'בואי תראי איך את נהנית', אחרי שהוא הוריד לי את התחתון הוא ניסה לדחוף לי אצבעות. הוא הצליח. ואז הוא עוד פעם ניסה לנשק אותי, אני השתתקתי כזה, לא ידעתי איך להגיב. לשאלתך, הוא פשוט רכן עליי, תפס אותי, אמר לי עוד פעם 'איתך זה הולך רק באלימות'. הוא תפס לי את הידיים שלי בשתי הידיים שלו, הוא קירב אותי, ניסיתי לזוז, להתנגד, התחננתי אליו שאני באמת לא רוצה, שיעזוב אותי, ואז הוא הבין לרגע, הוא עוד פעם המשיך, הפשיט אותי, דחף לי אצבעות בבת אחת, אמר לי "את יכולה להיות רגועה עכשיו את לא בתולה אנחנו יכולים לשכב בכף". ניסה לגעת בציצי שלי, ניסה להוריד לי את החולצה, אמרתי לו די תעזוב אותי, אמרתי לו בבקשה תלך ממני, אתה לא מבין מה זה לא, התעצבנתי. הוא קם, אמר לי 'ואי איזה מבאסת את, יכל להיות לנו כף'. הוא הלך. נשארתי עם עצמי ממורמרת על החיים, לא עיכלתי את זה".

8. בהודעתה הנוספת, הבהירה ושרטטה כי הנאשם החדיר את שתי אצבעות יד שמאל לאבר מינה. כל חלקי האצבע הוחדרו ולא רק סנטימטר, כטענת הנאשם.

9. המתלוננת מספרת שבהמשך, כאשר הגיעה למפקדת שלה - טל, פגשה בנאשם שהמתין בחוץ:

"אחרי שהוא הטריד חיילת שהתלוננה לקצינים. הם הלכו לדווח עליו, הוא הלך לבירור אצל טל, אבל ישבנו בחוץ ליד הלשכה, ואז הוא אמר לי 'מה קורה, רק תשמרי מה שהיה בנינו' וזהו כבר תקופה לא ראיתי אותו. הדחקתי את זה שלי זה לא קרה. לאט לאט התחלתי לעשן, זה הציף אותי. בפעם השניה שראיתי אותו, במטבח, שלושה שבועות אחרי שזה קרה לא הפסקתי לחשוב על זה לרגע. זה גרם לי להתחרפן, רציתי להתאבד ואני מה זה לא בן אדם כזה. אף אחד לא הבין מה קרה לי. חושבת יותר מדי, התחלתי לעשן. אחרי המקרה התחלתי או לא לאכול בכלל, אני לא אוכלת ארוחות סדירות, אני חולמת על זה בלילה, אין לי תחושת רעב, אני לא ישנה..."

10. **סמ"ר נ'**, אחראית המרפאה שבה שרתה המתלוננת, אשר הייתה גם חברתה של המתלוננת, מסרה במצ"ח כי המתלוננת שתפה אותה בפרטי האירוע, לאחר שני הרגישה שהמתלוננת איננה מתנהגת כהרגלה. בתחילה, סיפרה לה המתלוננת באופן כללי בלבד, כי הוטרדה על ידי הנאשם. בהמשך, שיתפה אותה המתלוננת בפרטים נוספים; היא מסרה שהנאשם ניסה לנשקה, ולאחר שעזבה המתלוננת ונכנסה לחדרה, הוא נכנס אחריה לחדר, הוריד לה את המכנסיים או את החולצה ואמר לה "איתך צריך ללכת בכוח" או מילים דומות. המתלוננת לא סיפרה לה על המגע המיני שהתקיים ביניהם. באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, פרטה סמ"ר נגה כי "רואים עליה, מצוקה. [...] לא ישנה בלילות. היא קמה באמצע הלילה, יורדת לעשן, לא אוכלת ארוחות מסודרות... פנים לא שמחות...". "לפני המקרה, [...] היא בחורה מאוד שמחה, חברותית, עוזרת, פשוט היום היא יותר מופנמת מכונסת בעצמה". נ' אף פרטה על אירוע שבמהלכו שלחה אליה המתלוננת הודעה ש"היא לא מסוגלת יותר". התכתובת המפורטת ביניהן, בהודעות ביישומון ה"ווטס-אפ", מיום 30/6/18 צורפה לתיק החקירה ועולות ממנה כוונות אובדניות של המתלוננת וחשש כנה מצידה של נגה לחייה של המתלוננת.

11. **סגן ל'** מציינת שהמתלוננת אינה ישנה בלילות מאז המקרה וזה "ממש בולט" ונראית כבויה ועצובה (עמ' 2 ש' 16-13, עמ' 4, ש' 12). **רב"ט ב'** סיפרה שלאחר האירוע המתלוננת סירבה לישון לבד וחל שינוי בהתנהגותה: היא הגבירה את תדירות עישון הסיגריות, היא בכתה באחד הלילות, חוזרת בשעות מאוחרות "היא הצללית של עצמה עכשיו" (עמ' 2, ש' 25-15); "היא יותר מרוחקת, פחות נוגעת, פחות צוחקת, הרבה פעמים היא נעלמת, או נרדמת באמצע היום כי היא לא ישנה בלילות, שמתי לב גם שהיא אוכלת פחות (עמ' 3, ש' 7-5). **סגן ע'**, **רב"ט ש'** ו**סמל ל'** מסרו עדות דומה, בנוגע לקשייה של

המתלוננת לישון בלילות ולהיותה עצובה. יצוין, כי המתלוננת לא שיתפה את העדים במלוא פרטי התקיפה המינית, אך הם חשו בכך שהאירוע היה חמור מכפי שתיארה.

12. לעומתם, **רב"ט ע' מסרה** שהמתלוננת סיפרה לה על כל פרטי האירוע, אך באופן הדרגתי. לראשונה, היא סיפרה לה על האירוע כשבועיים וחצי אחרי המקרה - "שהוא נגע בה בחזה ושהוא ניסה לשכנע אותה לשכב איתו" (עמ' 5, ש' 22-24). בעת שהמתלוננת שיתפה את רב"ט ע' בפרטים, היא דמעה. רב"ט ע' סיפרה שהיא נכחה ביחידה בעת התרחשות האירוע אך בחדר אחר, "במרחק של כמה חדרים וכמה דלתות סגורות". היא לא שמעה דבר. גם רב"ט ע' תיארה את אותם תסמינים של השינויים בהתנהגותה של המתלוננת ("יש פעמים שאני קמה לשתות מים באמצע הלילה ואני פשוט רואה אותה ערה בשעות כמו בין 04:00 ל- 05:00 לפנות בוקר... היה לה כמה הערות של 'אני רוצה להתאבד'"; עמ' 4, ש' 2-8).

13. סמל טוב וסמל ריכטר, החוקרות שגבו את הודעת המתלוננת, ציינו בזכ"ד השתלשלות האירועים, מתאריך 4/9/18, כי היא חששה מהמעמד של מסירת התלונה וביקשה לעצור את הליך גביית העדות מספר פעמים. עם זאת, החליטה שחשוב לה להתלונן על האירוע כדי שהנאשם ייתן את הדין על מעשיו. המתלוננת פרטה בפניהן שמאז האירוע היא סובלת מדיכאון וממחשבות אובדניות כמעט ואינה אוכלת ומתקשה לישון בלילות. החוקרות פרטו על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת גביית העדות וציינו כי ההדגמות שהדגימה בפניהם נראו בעיניהן אותנטיות.

14. **הנאשם** עצמו מאשר את כי התקיים מגע מיני בינו לבין המתלוננת אך טוען להסכמתה המלאה של המתלוננת, לרבות לנשיקה ולמגע באבר מינה. לדבריו, השניים התנשקו מחוץ לחדר ובתוך החדר. הוא טען שלא החדיר את אצבעו לאבר מינה של הנאשמת, אלא נגע בחלקו החיצוני בלבד. בהמשך, אישר ש"סנטימטר ראשון נכנס" למשך "שלוש שניות" (אמרתו מיום 5/9/18, עמ' 12, ש' 23, עמ' 13, ש' 1-2). הוא הוסיף, כי המתלוננת סייעה לו להוריד ממנה את התחתון והמכנס בכך שהרימה את האגן; לדבריו, כאשר המתלוננת אמרה לו שהיא לא רוצה במגע המיני לא המשיך בכך, אמר לה "לילה טוב" והלך.

15. על אף טענתו של הנאשם כי המגע המיני התקיים בהסכמה, הנאשם אישר כי המתלוננת אמרה לו, במהלך האירוע: "**אולי לא, אני בתולה**". למרות זאת, המשיך הנאשם באקט המיני מבלי לקבל את הסכמתה המילולית המפורשת (אמרתו מיום 12/09/18, עמ' 37, ש' 20-26). זאת ועוד, הנאשם אישר שאמר

למתלוננת "איתך זה רק באלימות" אך טען שאמר זאת בהומור (עמ' 41, ש' 4-7).

טענות ההגנה

16. אחת הטענות שהעלתה ההגנה הייתה שהמתלוננת מסרה למכריה כי הנאשם הטריד אותה מינית ולא שתפה אותם בפרטי אירוע האונס. לפיכך, סבורה ההגנה כי קיימת בעייתיות עם תלונתה בנוגע לאינוס. לא מצאתי ממש בטענה זו. בפסיקה, נקבע כי שיתוף הדרגתי בפרטי האירוע אינו מחליש, בהכרח, ממהימנות העדות של המתלוננת:

"בעניין זה מקובלת עליי עמדת המדינה, כי מצבה הנפשי של המתלוננת (כפי שעולה מהודעות מורתה, היועצת והעובדת הסוציאלית), בצירוף האופן בו חשפה את טענותיה כלפי העורר - בצורה הדרגתית, תוך הבעת חשש, ואף חזרה מהאשמות בשלב מסוים - מהווה סיוע מספק בשלב זה (לעניין מצב נפשי כראיית סיוע ראו ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו), 3.7.2007) פסקה 38; לעניין אופן חשיפת התלונה, כנתון המחזק את ראיית הסיוע, ראו ע"פ 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 30.12.2010 (פסקה כ"א). " (בש"פ 2916/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.04.2012).

ביישום לענייננו, המתלוננת חשפה את תלונתה באופן הדרגתי בפני חברותיה, אשר הבחינו בשינוי משמעותי בהתנהגותה. בשלב שבו אנו נמצאים, אין בכך כדי להחליש את מהימנות דבריה.

17. ההגנה הצביעה על סתירה בין הודעתה של המתלוננת, לפיה הנאשם נישק אותה במועדון ובין הודעתה של נגה, לפיה הנאשם אך ניסה לנשקה. ההגנה אף טענה, כי בתחילת הודעתה של המתלוננת היא מסרה כי הנאשם ניסה לנשקה (עמ' 1, ש' 12-13). לשיטת ההגנה, מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין.

אינני רואה עין בעין עם ההגנה בנושא זה, כיוון שאינני סבור כי מדובר בסתירה של ממש. בהמשך העדות הסבירה המתלוננת את העניין, באופן הבא:

"דיברנו ואז הוא ניסה לנשק אותי, זה היה בהפרש של דקה בערך אני לא זוכרת בדיוק. לשאלתך, הוא פשוט תפס אותי בצוואר כזה, שם לי יד על העורף, קירב אותי, הוא הצליח כזה ואז עפתי ממנו, אמרתי לו שאני לא רוצה. לשאלתך, השפתיים שלו נגעו בשפתיים שלי. זאת הייתה נשיקה רגילה, לא היה לשון או משהו כזה, העפתי אותו אחרי שנייה, זה היה בדיוק שנייה, אמרתי לו "אתה לא מבין מה זה לא?". זאתי אחורה, נתתי לו דחיפה קטנה.. " עמ' 3, ש' 16-21.

מהסברה של המתלוננת ניתן להבין שהנאשם אכן ניסה לנשקה, ושפתותיהם נגעו, אך היא לא הייתה מעוניינת בכך. לכן, התייחסה אל העניין כאל ניסיון נשיקה, כיוון שהיא לא הסכימה להתנשק עמו.

18. ודוקו, כבר נקבע בפסיקה כי "בשלב המעצר אין בית המשפט נזקק לשאלות של מהימנות ולסתירות כאלו ואחרות העשויות לעלות מן העדויות השונות שנגבו, אלא אם כן מדובר בפירוט מהותיות וגלויות לעין (בש"פ 8620/05 **היזמי נ' מדינת ישראל** (2005)); הליך זה אינו מהווה האכסניה המתאימה לדיון במשקלן הקונקרטי של הראיות השונות נוכח אי דיוקים וסתירות, כל עוד אין מדובר בסתירות מהותיות (פרשת **זאדה**; בש"פ 5483/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 27 (2014)). אין זה תפקידו של בית המשפט בשלב זה להעריך את מהימנותן של הראיות ולקבוע האם על בסיסן ניתן להרשיע את הנאשם (בש"פ 1618/07 **חגי זגורי נ' מדינת ישראל** (2007)).

19. יחד עם זאת, לא התעלמתי מטענות ההגנה כי בשלב המעצר מתקיימת בחינה של עוצמת הראיות לכאורה (בש"פ 9261/06 **וליד מזאריב נ' מדינת ישראל** (2006)), ובמקרים שבהם נמצא כי נפגעה עוצמתן, ניתן לשקול אפשרות של חלופת מעצר. בהתאם לכך, בחנתי היטב את הראיות שבתיק, וגם לאחר הליך הבחינה המעמיק, אינני סבור כי הראיות הן בעייתיות, חלשות או גבוליות או שקשה להעריך את עוצמתן או את סיכויי ההרשעה. לא מצאתי שקרים בולטים בדבריה של המתלוננת, טור' אי ז', ולא נמצאו סתירות או תמיהות העולות מגרסתה. הנאשם אף התקשה להצביע על מניע מצידה של המתלוננת לטפול עליו אשמת שווא.

20. ההגנה טענה כי **סירובה של המתלוננת להשתתף בעימות** עם הנאשם מחלישה את מהימנות גרסתה. לא אוכל לקבל טענה זו של ההגנה, משום שבראייתי הסירוב לקיום העימות **מובן** נוכח מצבה הנפשי, כפי שמשקף מחומר הראיות שבתיק (לרבות מהתכתבותה עם נגה).

21. לסיכום האמור, תלונתה של המתלוננת היא **מפורטת וברורה**. היא עומדת במבחני השכל הישר והיא **קוהרנטית וסדורה**. היא זוכה ל**חזיון**, בדמות מצבה הנפשי, לאחר האירוע וכן בדברי הנאשם, המאשר פרטים מפלילים מתוך התלונה, כגון האמירה: "**איתך זה רק באלימות**" ואת דברי המתלוננת, שאמרה לו: "אני בתולה". הנאשם אף מאשר שלאחר מכן, אמר לה: "זהו את לא תהיי בתולה יותר" אם אני אכניס" [את אצבעו].

22. **מעבר לנדרש**, אציין כי עיינתי בתיק החקירה הראשון ונחה דעתי כי קיימות בו ראיות לכאורה, בעלות משקל, המסבכות את הנאשם בעבירות הנוספות המיוחסות לו בכתב האישום. כבר עתה אציין, כי לא מצאתי צורך, במסגרת

החלטה זו, להרחיב בהתייחסות לכל אחת מן התלונות המפורטות שם, מה גם שהצדדים, בדיון שנערך בפניי, התמקדו באירוע האינוס. **אציין רק, כי תלונות אלו מפלילות את הנאשם בסדרת עבירות מין כלפי חיילות ששרתו עמו.**

עילות המעצר

23. הנאשם הכיר את המתלוננת במהלך שירותם המשותף וביצע את העבירות **בתוך הבסיס**. המעשים החמורים המיוחסים לנאשם מצביעים על מסוכנותו הרבה ואף מקימים חזקת **מסוכנות סטוטורית**. הנסיבות של ביצוע המעשים בתוככי יחידה צבאית מלמדים גם על **פגיעה במשמעת הצבא**. אין מדובר בכישלון בודד, אלא **בסדרה של מעשים**.

24. אין להתעלם מכך, שביום 27/2/18, לאחר המעשים המפורטים בפרטי האישום הראשון עד הרביעי בכתב האישום הראשון, נחקר הנאשם במצ"ח וכן בוצע בעניינו הליך פיקודי של העברתו מהיחידה בה שירת לבט"ר XXX. שם, אירע אירוע נוסף וכן אירוע האונס. דומה, כי העברתו של הנאשם מבסיס פלמ"חים אל בט"ר ניצנים, בעקבות החקירה שנפתחה נגדו בתיק הראשון, **לא הרתיעה אותו** מלהמשיך ולהטריד חיילות המשרתות עמו. למעשה, מעשיו **הסלימו** וחומרת התקיפות המיניות התגברה.

25. **באשר לאפשרות להסתפק בחלופת מעצר**, כבר נפסק כי "הלכה היא כי את זכותו של העורר לחירות יש לאזן אל מול החשש לשלום הציבור ובטחונו (סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), שבגדרו נכלל גם החשש ששלומו הנפשי של קרבן העבירה יפגע בעקבות שחרורו של הנאשם בביצוע העבירה" (בש"פ 5336/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו; 21.6.2015])" (בש"פ 2916/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2012)). הרחבתי את ההתייחסות למעלה בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת, טורי אי' ז', על מנת להדגיש מדוע מתגבר החשש לפגיעה במצבה הנפשי לו ישוחרר הנאשם מן המעצר.

26. התביעה הפנתה לכך שבתאריך 15/05/18, שוחרר הנאשם בתנאים, לאחר שנעצר בתיקו הראשון. **התנאי הראשון קבע איסור על הימצאותו בחדר עם חיילת נוספת לבדם**. ואולם, כפי שעולה מעדות המצויה בתיק החקירה השני, בתאריך 14/8/18, בשעת לילה מאוחרת, ניגש הנאשם אל רב"ט נ', ששהתה במשימת שמירה, שוחח עמה ביחידות במהלך כך השמירה, שאל אותה אם יש לה חבר **והציע לה ללכת עמו לחדר** (עמ' 1, ש' 14-15 להודעתה של רב"ט נדיה). הנאשם אישר את הדברים והודה שזכר כי הוטל עליו התנאי המגביל האמור, אך טען כי הציע את ההצעה בהומור (אמרה מיום 12/9/18, עמ' 34, ש' 17-27).

כלומר, אף תנאי השחרור מן המעצר והדיון שהתקיים בבית הדין, לא הצליחו להעביר אל הנאשם את המסר המרתיע הנדרש. הנה כי כן, מעשים אלו מדברים בעד עצמם ומצביעים על הקושי לתת אמון בנאשם.

27. יתר על כן, נוכח ניסיונו של הנאשם להדיח את המתלוננת שלא להתלונן ולהניא אותה ממתן עדות במשטרה (כמפורט בתלונתה של המתלוננת - טור' א' ז'), מתקיימת, בפני עצמה, העילה של **החשש לשיבוש מהלכי משפט**. לא למותר לציין, כי הנאשם אישר שאמר למתלוננת תשמרי את זה בינינו, אך טען שאמר זאת כי יש לו חברה (אמרתו מיום 12/09/18, שוי' 21-22). גרסתו זו היא מוקשית, משום שהדברים נאמרו בסיטואציה שבה נקרא הנאשם לבירור, בעקבות התלונות על הטרדה מינית ומעשים מגונים בתיקו הראשון, ופגש את המתלוננת, טור' א' ז', מחוץ לחדר המפקדת.

28. לסיכום, מתקיימת עילת **מסוכנות** מובהקת ולצידה מתקיימות העילות של **החשש לשיבוש הליכי משפט** והעילה הצבאית של **הפגיעה במשמעת הצבא**. בנסיבות אלו, ברור הדבר כי לא ניתן לאתר חלופת מעצר ראויה.

29. לא מצאתי ממש גם בטענת ההגנה כי הנאשם מצוי תקופה ארוכה במעצר (מאז 04/09/18) וכי ההליכים צפויים להימשך עוד תקופה ארוכה ולכן יש לבחון ביתר שאת חלופת מעצר. בהתחשב בעוצמתה של עילת המעצר ובחומרת העבירות, אינני סבור כי הוגדשה הסאה.

30. **סוף דבר, אני מורה על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים בעניינו.**

31. בהתאם להוראות החוק, התביעה תעדכן את המתלוננות על שתי ההחלטות שהתקבלו בתיק.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום, ה' בכסלו התשע"ט, 13.11.2018, בפומבי, במעמד הצדדים.

מאיר ויגיסר, סא"ל

שופט